

(15)^{21.}

Saint Cyprien 19-III-1939

Mama meua:

Tres són les cartes teves que entre aliri a la tarda i aquest matí m'han entregat; les del dia 12, 15 i 16 aquesta darrera dirigida ja al camp 13.

Et queixo, en la
1ª del clima d'aquies país. Serà l'autítet
del que la provindencia ens ha reservat a no-
salties. Vosalties, pluja, nosalties, vent i poca
pluja. Jo no em puc queixar de la gent amb
la qual conviue. Són gent desinteressada i que
saben viure amb bona camaraderia, cosa no
gens fàcil. Referent a la sortida, recolleixo
les ànsies de les teves lletres. Tinc la impressió
que prompte ens apintarem. Visc plenament con-
fiat en aquest sentit. No sé la reacció meua al
veure't, me's difícil en aquest moment definir-la.
Solament sé, que tinc unes ganes boiges d'estre-
ye't i si al veure't no ploro per fora, per dins
penso que ho faic. I no n'hi ha per menys, en

sembla. Veritat Maria meua?

Estiguis tranquil·la en quan a la meua situació
Estic bé. Mengem molt i bo. Dormim regularment
però amb bona son. Amb quan a la netedat no
em deixo apoderar de la brutícia, malgrat les
indulències del temps que no és presta massa
a fer les pràctiques higièniques.

I ara entro a fons dins la terra sege-
na lletra. No hi ha por a què retornen a Espanya
El discurs de Serrant ha dissipat aquesta por.
França en aquest sentit ja ha parlat.

I que redimoni dius referent a la
Cinteta del Tarrús? Senti que les neves parien
les a Maresa no han cospessis el meu sentit. Deia
que et volia a Cervera per la raó que allí tenia
per la Terra oïda. No et recordes d'aquelles alarmes?
Allí sentia la necessitat de trobar-me solt per
evitar-te aquell viure infernal. Si jo hagués
pogut crear una torre de vori on no haguessin
existit els perills, pensa que allí t'hagués dut.
Et volia lluny del perill però vora meu. En
el cas ja de l'evacuació mai hauria pensat
en que et quedessis amb els fatxes, malgrat

hagués estat a la casa més feixista de Barcelo-
na. Tenia també la situació creada pel pa-
re i com que no ignoro el gran amor que
sento per ell, sentia el disgust ten i ser en
cas de què us separéssiu, tu per córrer la me-
va sort. Estava ben preparat i no m'hagués
sorprès que en el cas de volguer quedar-se ell
(com ho feu) tu no l'haguéssis deixat. Mentre
evacuava jo d'un poble a l'altre pensava que
tu t'hauries quedat amb ell i jo acceptava
ben conformat aquest sacrifici teu, per consi-
derar-lo ben just i així en aquest moment
viués a França en la major soledat, penso que
estaria tan plenament convençut del teu amor
vers mi com ara que has arrosat tots els pe-
rills per a retrobar-te amb mi. I és que la
providència o casualitat jugaven amb nos-
altres, d'ensà de feia un temps. La 1^a en con-
tra nostra, quan el gran acort del pare i el
nen (una vegada les coses han anat així) hauria
estat que s'haguéssiu quedat a Vilanova o bé a
les Oluges. Però una vegada el pare sol'entre no-
saltés i separat del nen, ningú hauria pogut

criticar, cas que no l'haguessis deixat, el
ten procedis. Però fillata el cas, de la Ciuteta
era totalment contrari. Jo al menys ho en-
tone així.

M'ha fet molta gràcia la teva dia-
triba als madrilenys. Amb Fàbrega l'hem
celebrat de debó. I l'hem celebrat més per-
què interpretes bé la cosa. Tot però s'aclarir-
rà i més aviat del que suposes.

No estic refredat. Aquanta fort i bé. De
cuida. Ací tenim aspirines, iode, etc i
en cas que succeís així la cura seria rà-
pida i no deixaria que prengues cos. A
més un flascó de pulvisserum aviat es-
taria a poder menar.

Aquanta fem i mena nova pen-
sa que en aquest instant guanyem
la glòria futura.

Avui diada del meu patrió ha
servit per a fer força xirigota. He re-
but felicitacions a grand que jo vull
compartir-les amb tu.

No passo que m'estimis més que jo.

Jo t'estimo tant tant
Tot ten rit alta